

KATEDRÁLNY INFOLIST

30.11. - 6.12.2009

Liturgický kalendár:

Pondelok	30.11.	SV. ONDREJA, APOŠTOLA	<i>Sviatok</i>
Štvrtok	3.12.	Sv. Františka Xaverského, kňaza, hlavného patróna diecézy	<i>Slávnosť</i>
Piatok	4.12.	Sv. Jána Damascénskeho, kňaza a učiteľa Cirkvi	<i>Lub. spom.</i>
Nedeľa	6.12.	2. Adventná nedeľa	

Odpustová slávnosť

Vo štvrtok, 3. decembra, je v Katedrále odpustová slávnosť hlavného patróna chrámu a diecézy. **Slávnostnú svätú omšu o 18.00 hod. bude celebrovat' Mons. Marián Bublinc, generálny vikár.**

Prvý piatok a sobota mesiaca

V týždni je prvý piatok mesiaca. Prvopiatková pobožnosť bude ráno v závere sv. omši a večer o 17.³⁰ na ukončenie adorácie.

Pozývame vás aj na Fatimskú sobotu s jej pravidelným programom.

Zbierka

Dnes je **zbierka na charitu**. Za vaše dary úprimné Pán Boh zaplat'.

Svätec týždňa

Sv. Ján Damascénsky (650? - 750?)

Je posledným zo starokresťanských cirkevných otcov. Pochádzal z arabskej kresťanskej rodiny. Jeho otec zastával vysoký úrad na dvore kalifa v sýrskom Damasku. V tom čase sa ešte moslimskí dobyvatelia správali ku kresťanom pomerne znášavo. Zmena nastala za vlády nasledujúceho kalifa. Vtedy Jánova rodina opustila kalifov dvor. Ján spolu s bratom odišiel do kláštora v blízkosti Jeruzalema. Už vtedy mal Ján povest' učenca a básnika. Preto ho jeruzalemský patriarcha vysvätil za kňaza a poveril ho obraňovaním pravej viery nie však pred mohamedánmi, ale pred kresťanskými bludármi. Podstatnú časť Jánovho života tvorila modlitba, štúdium a písanie v tichu kláštornej cely. Mnohí biskupi u neho nachádzali

vzácné rady. Napísal množstvo duchovných spisov a je pokladaný za najsystematickejšieho teológa Východu. Dožil sa vysokého veku. V 12. storočí preniesli jeho telesné pozostatky do Carihradu.

ROK KŇAZOV

19.06.2009 – 19.06.2010

Pokračujeme v našom pohľade na život a pôsobenie kňazov.

Úplne nové skutočnosti prinieslo 19. storočie. Aký odraz to malo na život a pôsobenie kňazov? To si teraz priblížime.

HISTORICKÝ POHĽAD NA KŇAZSTVO (III.)

V 19. storočí ľudstvo prežívalo veľký technický a s tým spojený aj spoločenský a kultúrny rozmach. Monarchie postupne zanikali, začal sa upevňovať nový systém kapitalizmu. To však so sebou prinieslo aj veľkú migráciu ľudstva. A v neposlednom rade to prinieslo aj postupne nové pozície Cirkvi. Nové systémy sa totiž nie vždy a všade priateľsky stavali voči Cirkvi. Skôr naopak.

A tak v poslednej vývojovej fáze, alebo ako sme si hovorili – na tretej sústrednej kružnici – nezriedka nájdeme kňaza ako verného úradníka svetskej spoločnosti, ktorá položila svoju protektorskú ruku, niekedy nie príliš jemnú, na všetky dobročinné i kultúrne ustanovizne, ktoré kňaz v minulosti založil a viedol.

Tri silné putá držia kňaza pri novom pánovi: peniaze, moc a pohodlie. Poslednou vývojovou fázou a treťou sústrednou kružnicou je teda Cirkev **úradujúca**. Môžeme ju datovať zhruba od polovice 19. storočia.

V každej krajine sa inak prejavoval tento fakt, ale všade bol. No opäť treba pripomenúť, že nie všetci podľahli tomuto novému fenoménu.

5. novembra 1964 ráno o deviatej vošiel náhle do Konciliárnej auly pápež Pavol pešo, bez sprievodu. To bola senzácia.

Prišiel, aby svojou výnimočnou prítomnosťou a svojím dôrazným slovom podčiarkol v navrhovanej schéme túto vetu: **"Celá Cirkev je misiová..."**

To bol protest proti Cirkvi úradujúcej.

To bol povel vrátiť sa späť ku Kristovi, lebo pre Cirkev platí: **progredi est regredi** – keď sa vracia ku Kristovi, vtedy napreduje.

To bol signál, aby sa za znak viery nepovažoval len kultový prejav (chodenie do kostola, pristupovanie ku sviatostiam a pod. len pre zachovanie predpisu), ale osobný vzťah k Bohu, ktorý sa medziiným prejavuje aj zachovávaním Desatora, či Pätora, ale predovšetkým konkrétnym životom lásky k Bohu a k blížnemu.

Nie sme povolání súdiť tých, ktorí napr. u nás v čase totality spolupracovali so štátnou mocou. Ani zvelebovať tých, ktorí s ňou nespupracovali. Nepoznáme totiž ich vnútro, ani dôvody, prečo tak robili, či nerobili. Ale dobre je všimnúť si tých, ktorí nás učili naplno prežívať osobný vzťah k Bohu, či už priamo alebo cez ľudí.

Spokojne môžeme spomenúť všetkých pápežov, počnúc blahosladeným *Piom IX.* (1846-1878). Všetci boli veľkými osobnosťami vo svojej dobe: *Lev XIII.* (1878-1903), *Pius X.* (1903-1914), *Benedikt XV.* (1914-1922), *Pius XI.* (1922-1939), *Pius XII.* (1939-1958), *blahosladený Ján XXIII.* (1958-1963), *Pavol VI.* (1963-1978), *Ján Pavol I.* (1978), *Ján Pavol II.* (1978-2005). A samozrejme, aj terajší pápež *Benedikt XVI.*

Spomedzi biskupov a kňazov vyberáme aspoň niekoľko mien ako ukážku, že aj 19. a 20. storočie malo veľké osobnosti. *Maximilián Kolbe, Vasil' Hopko, Páter Pio z Pietrelčiny, Michal Rua, Leopold Mandić, Josemaría Escrivá, Damián De Veuster, Ezechiel Moreno ...*

Medzi biskupmi a kňazmi je aj množstvo tých, ktorí počas proticirkevných bojov 20. storočia v rôznych totalitách položili svoje životy za Boha a za bratov a ktorých mená uvádzať je ťažké pre ich veľký počet.

Celá Cirkev je misiová.

Ale majú takí byť predovšetkým vodcovia božieho ľudu.

Budú?

To závisí od nás všetkých... Od našich modlitieb a vzájomnej spolupráce kňazov a veriaceho ľudu.